

Emlékek – új megvilágításban

Ember Sári:
Hosszúélet

GADÓ FLÓRA

Molnár Ani Galéria, 2017. VII. 7. – IX. 29.

K
kiállítás

Előljáróban három fogalmat emelnék ki, amelyek számomra a legérdekesebbek Ember Sári munkái kapcsán. Ezek a „médiúm”, a „tér” és a „tárgy”. A médiúm alatt azt a sajátos időbeli közeget, illetve folyamatot értem, amelynek következtében a művész elkezdett kísérletezni a kollázssal, a kerámiával, a helyspecifikus installatív munkákkal, a különféle objektakkal (fából, fémből, kőből). Új munkáinak az a különlegessége, hogy ezeket ütközteti a fotóval, amely továbbra is fontos szereppel bír: egyszerre idéz fel klasszikus műfajokat, mint a portré vagy

a csendélet, miközben Ember Sári ironikusan játszik, kísérletezik is ezekkel a műfajokkal, azok újraértelmezésére törekszik. A kiállításon a fotó már nem csak mint függesztett,

keretezett, kiemelt „főmű” jelenik meg, hanem ahogy egy lakás enteriőrjében is – például az asztal üveglapja alá helyezve vagy egyszerűen nekitámasztva valaminek –, laza elrendezésben, kis méretben, a családi fotókat idéző intimitásban.

Ezzel át is térhetünk a másik fő témához, a térhez. Nem tudom, hogy véletlen egybeesés vagy szándékos törekvés-e, hogy az utóbbi években háromszor is különböző lakásokban vagy lakásgalériákban állított ki. Ám mindegyik eset sajátos. A Múzeum körüti lakásban megrendezett kiállítás a

művész saját családjának állított emléket, és a műltfeldolgozás lehetőségeit vizsgálta az örökség és az ezzel kapott teher, felelősség témáinak bevonásával. Az Art+Text Galériában, azaz a Bedő-ház impozáns lakásában, egy olyan kiállítást – Messzevágóok – láthatott a közönség, amely egyaránt reflektált a lakás történetére és múltjára, valamint újragondolt egy klasszikus műfajt, a portrét. Már itt is

észlelhető volt egyfajta határátlépés valóság és fikció között, míg a fotókon a művész közeli barátai, ismerősei jelentek meg, a nagy méretű fejek és formák már egy absztraháltabb, fiktív irányba mutattak. A mostani, *Hosszúélet* című kiállításon pedig ez a fiktív, már-már játékos irány még hangsúlyosabb: egy képzeletbeli család nappalijába vagy egy színházi térbe, múzeumi raktárba lépünk be, ahol egyszerre érzünk mindent ismerősnek és szokatlanoknak.

Itt érdemes kitérni a harmadik fogalomra, magára a tárgyra. Arra a jelenségre, hogy egy tárgy mit árulhat el rólunk, használókról, illetve, hogy milyen történetet

Fotó: Ember Sári

EMBER SÁRI: *Hosszúélet*, 2017, installáció a kertben
A Molnár Ani Galéria jóvoltából.

fotó: Ember Sári

rejt saját magában. Az sem kevésbé izgalmas, hogy miként kapcsolódnak össze egymással ezek a történetek, és ezek milyen láthatatlan mintázatokat idéznek meg a térben. A kiállítás tárgyai kilépnek a galéria teréből, és szándékosan elbizonytalanítanak, összezavarnak minket: nehéz eldönteni, használati vagy dekorációs objektumokat, absztrakt vagy figuratív formákat, egyedi darabokat vagy egy sorozat részeit látjuk-e. Ráadásul a galéria történetében először az udvar is a kiállítás részévé válik. Ez a „titkos kert” kicsit olyasmi most, mint egy színpad, fejek, büsztök és vázák által határolva, amelyek teljesen új arcukat mutatják ebben a sötétzöld háttérben.

Edmund de Waal angol fazekas, keramikus, író *A borostyánszemű nyúl* című könyvében saját családtörténetének kutatása egy japán necukével kezdődik, ezen keresztül fejti fel az egész Európán átívelő arisztokrata zsidó család múltját és élettörténeteit. A borostyánszemű nyúl többé válik pusztá emléktárgynál, utat nyit múlt és jelen között. A tárgyak erejéről és a bennük rejlő történetekről, a múlt egymásra rétegzettségéről szól a könyv, ahogy Ember Sári kiállítása is elindíthatja a nézőt egy olyan úton, amelyen keresztül egy-egy tárgy vagy kiállítási elem saját emlékeit és életét helyezheti más, újszerű megvilágításba.

EMBER SÁRI: *Hosszúélet*, 2017, installáció
A Molnár Ani Galéria jövőtéből.

